

Timarhane Günlükleri Gün Üç

— fıdan-yesim-polattan · 06 Mart 2025

Bu sabah, odama dolan soluk ışıkla uyandım. Perdenin aralıklarından sızan güneş, zeminde kırık bir ayna gibi parçalanıyordu. Elimi uzattım, ışığın sıcaklığını avuçlarımda hissetmek istedim ama nafile... Sıcaklık bana ulaşmadan, duvarlara çarpıp geri dönüyordu.

Papatyalarım... Onlara dün su verdim, eminim. Ellerimle yapraklarını tek tek düzeltmiş, solanları nazikçe koparmıştım. Ama bu sabah onlara baktığımda, boyunlarını daha da bükmüşlerdi. Tıpkı burada her gün biraz daha kamburu çıkan ruhum gibi... Onları pencerenin kenarına çektim, belki biraz güneş iyi gelir diye. Ellerimi toprağa bastırdım. Hafif nemliydi ama bir şey eksikti. Sanki su yetmiyordu, sanki kökleri buraya ait değildi.

Doktor yine uğradı. Elinde her zamanki gibi o küçük defteri vardı, gözleri her zamanki gibi sorgular gibi üzerimdeydi. Ama bugün daha uzun durdu. Odanın ortasında dikilip papatyalarımın baktı. Kaşlarını biraz çattı, sonra usulca konuştu:

"Onları ne zaman değiştireceksin?"

Sesi, bir bardağın kenarına hafifçe vuran metal kaşık gibi tınladı kulaklarımda. İçimde ince bir öfke dalgası yükseldi. "Onları değiştirmeyeceğim," diyecektim, ama kelimeler boğazıma takıldı. Beni anlamazdı ki. Hiçbiri anlamazdı. Solmuş olsalar bile, onlar burada bana senden kalan tek şeydi. Birini kaybetmek ne demek, onlar nereden bilebilirlerdi?

Doktor, sessizce papatyalarımın baktı. Uzun, dikkatli bir bakış... Ardından hafifçe başını eğdi ve defterini kapattı. Gitmeden önce bir an duraksadı, sanki söylemek istediği bir şey vardı ama vazgeçti.

O gidince, bir süre papatyaları seyrettim. Parmak uçlarımla yapraklarına dokundum. İnanır mısın, hâlâ biraz yumuşaktılar. Henüz tamamen ölmemişlerdi, değil mi? İçimde ince bir umut kırıntısı kıpırdandı. Sonra bir an için düşündüm... En son ne zaman su verdim onlara? Eminim dün sulamıştım. Ya da önceki gün müydü? Belki de hiç sulamadım.

Dün gece seni rüyamda gördüm. Üzerinde o eski, mavi montun vardı. Hani kolları biraz yıpranmış olan... Bana baktın, uzun uzun... Gülümseyecek gibi oldun ama yapmadın. Sonra elini kaldırıp bir şey söylemek istedin, fakat rüya bitti. Uyandığımda avuçlarımla sığıttım, orada bir şey varmış gibi... Ama boştu.

Bazen, senin gerçek olup olmadığını bile unutuyorum. Ama sonra papatyalarımın bakıyorum ve hatırlıyorum. Çünkü onlar, seni beklemeye devam ediyor.

Bende...